

H v a d s e r d u ?

Sommerstævnet i *Randers* blev ved Guds store nåde en bekræftelse på, at tiden med stævner på hotel *Nyborg Strand* er forbi. Nu nåede Guds ord mange mennesker, som vi ellers ikke havde fået i tale. Ja, den tanke opstod i mig, om ikke vi længe før burde være brudt op fra *Nyborg Strand* – tænk, hvor mange flere danskere vi så kunne have rakt Guds evangelium! Dog, den sidste tanke måtte jeg skyde fra mig, at ikke den skulle skabe for tung en fortrydelse over fortiden.

Venner i *Randers* havde forberedt stævnet på allerbedste måde og bar det dag for dag ved deres helhjertede tjeneste.

Og så sendte Herren mænd og kvinder fra nær og fjern, kendte og ukendte – og fremfor alt sendte Han sin Ånd, så vi tydeligt mærkede, at Han selv var midt iblandt os.

Dagene krævede meget af mange, ikke mindst af gamle og skrøbelige. Jeg forstår godt, at de savnede hotel *Nyborg Strand* med dets bekvemmeligheder. Men de var kommet i vor Herres Jesu Kristi navn, og nu stod de for Ham og skulle sige Ham tak under mindre bekvemmelige forhold og således ære Ham. Ethvert forhold, vi står i, er jo først og fremmest et forhold til Herren. Jeg mindede søndag formiddag forsamlingen om et uforglemmeligt svar, pastor *Fjord Christensen* i sin tid gav os, når vi spurgte ham: »Hvordan har du det?« Hans svar lød da: »Det bestemmer jeg selv! Hvis jeg løfter mine øjne til Herren, har jeg det godt. Hvis jeg ser på omstændighederne, har jeg det ikke så godt, men det er min egen skyld!«

I øvrigt fik vi nogle mærkelige oplevelser af, at Herren også suverænt styrer de ydre forhold. Lørdag aften kunne udluftningssystemet i den store sal ikke fungere, så der blev meget varmt. Det tilskyndede så mig til at koncentrere min forkyndelse mest muligt. Vore venner i *Randers* forsøgte i nattens løb at få systemet bragt i orden, men det kunne ikke lade sig gøre. Alligevel var der søndag formiddag ikke nær så varmt som lørdag aften.

Jeg har en følelse af, at vi alle trænger til at lære at stole på Gud i ubetinget ethvert forhold. Kommer der trængselstider, er det godt at have øvet sig heri.

Det får mig til at citere et andet ord af *Fjord Christensen*. Han holdt sit legeme i ave – gik så vidt muligt altid til fods til Gudstjenesten søndag formiddag – bar aldrig nogen hat, hverken i regnvejr eller snestorm – sov gerne på et primitivt leje – og en aften, da han skulle gå til ro efter et møde ude på en gård i Jylland, sagde bondemanden til ham: »Vi har desværre kun denne briks til dig lige ved he-

stestalden.« »Jeg skal ikke gøre hesten noget!« var *Fjord Christensen*'s svar – og så lagde han sig til ro på briksen. Han ville ikke være uforberedt, når forfølgelse og trængsel kom.

Fællessangen er på vej til atter at løfte sig til Herrens ære og dermed løfte os alle i noget, der er ophøjet – men der er et stykke vej endnu – alt, hvad der virkelig har værd, forudsætter helhjørthed og hengivenhed fra vor side. Det kommer ikke af sig selv.

En tysk broder mindede mig om profetens ord: »Land, land, land, hør HERRENS ord!« Lad det ord sætte sit præg på os, så vi står sammen om, at nu er vor fælles opgave og fælles ansvar og fælles forret at komme ud i vort land med HERRENS ord!

*

Det åndelige mørke er tæt i *Danmark*. Det er ulykkeligvis også trængt dybt ind i Guds menighed.

Under stævnet delte vi en brochure om en *Bønnevagt om Danmark* ud. Vi foreslår deri, at vi hver aften kl. 21 »samles« til bøn for vort folk, d.v.s. at alle vi, som kender vor Herres Jesu Kristi nåde, så vidt muligt begynder at bede for Danmark der, hvor vi nu er. Det kan ikke altid lade sig gøre, men det kan formentlig lade sig gøre oftere, end vi mener, blot vi ikke lader fjernsyn og andet deslige beherske os.

Ægtefolk indarbejder på den måde en herlig »vane«, som de kommer til at sætte mere og mere pris på. De ensomme vil glæde sig over, at nu er de »sammen« med alle dem, der også beder for vort folk. Det åndelige fællesskab styrkes – og verdens ting såvel som dens tankegang mister magten over os.

Når vi begynder at bede, minder Guds Ånd os om, hvad der ligger Ham på hjerte – og hjælper os dermed til ikke at glemme dem, vi bør bede for og måske endog har lovet at bede for.

Hvor længe vi beder fra kl. 21 kan ingen sige. Undertiden er det ikke ret langt – til andre tider længere.

Så bliver Guds hus et bedehus, som Herren vil, det skal være.

Dette skal ikke være en lovisk forpligtelse og derfor ikke opfattes som noget fortjenstfuldt. Det er en gave, en forret – tænk, at vi små mennesker får lov til at bede til stjernernes Gud, den Almægtige – og tænk, at vor bøn betyder mere for det danske folk end alt, hvad de bestemmer i folketinget! Det er sandelig en forret, en glad gerning!

Vi agter fire gange om året at sende et

kort brev ud til alle, som ønsker at modtage det som en lille hjælp til denne bønnevagt. Deri skriver vi om det, vi mener behøver forbøn i særlig grad – i håb om, at det kan være en hjælp til »samlet bøn« for vigtige afgørelser – f.eks. skal Danmark forblive i EU – et i vore øjne babylonisk foretagende – eller kan vi ufortjent ved Guds nåde alene få lov til at slippe ud af dette Guds-fjendske overstatslige Babylon – vore politikere synes intet at ænse – kan vi finde nåde hos Gud for hele vort folk – jeg ved det ikke – men lad os bede!

Måske er det endnu mere en hjertesag for os at bede for *dem, der står os nær*, men som ikke har fundet Vejen!

Eller for vort lands ungdom!

Eller for *de mange*, der er med i kirkerne og forsamlingerne uden at kende den levende Frelser og Herre, skønt de er »aktive« og »ivrige« og ikke selv ved, hvordan det står til med dem.

Eller – eller – Herren lader os få lov til at *udøse vore hjerter for Ham*.

En sådan bønnevagt kan ændre vort eget liv, så vi bliver *målbevidste!*

Det er måske endda høje tid!

Hvis du ikke allerede er med i *Bønnevagten om Danmark*, kan du komme med nårsomhelst; det vil glæde os også at have dig med. Du kan telefonere til *Leif Sig Jensen* på 97 35 09 47 (helst om aftenen), så er det klarret!

*

Lad mig få lov til at aflægge mit eget vidnesbyrd om dagene i *Randers*. De gav mig for det første en usigelig glæde og taknemmelighed. Gud skænkede mig kraft fra dag til dag, så jeg end ikke var træt under stævnet. Hver dag ændrede Han ved sin Ånd mine forberedelse til forkyndelsen – oftest om morgenen – men også nogle eftermiddage – søndag morgen gjorde Han det helt anderledes, end jeg havde tænkt. Det oplevede jeg som så stor en nåde, at det næsten var, som om evangeliet blev nyt og endnu stærkere for mig, end jeg hidtil havde kendt. Hertil kom så mødet med mange gamle venner og med helt nye venner tillige med den herlige modtagelse, vennerne i *Randers* gav os. Deltagerne fra vore nordiske broderlande og fra Tyskland og England varmede helt ind i hjerterødderne. Min *hustru*, hvis ord jeg lægger megen vægt på, bl.a. fordi hun aldrig smigrer nogen, heller ikke mig, sagde, at stævnet i *Randers* var noget af det mest velsignede, hun har oplevet – og jeg modsagde hende ikke.

Med disse linier vil jeg gerne sende en

kærlig hilsen og varm tak til hver eneste, der ved sin tilstedeværelse bragte det åndelige fællesskabs opmuntring med til os alle.

*

Lad mig slutte med nogle ord om *bønnevagten* kl. 21 hver aften! Når jeg skriver *hver* aften, lyder det næsten uoverkommeligt. Men skriver jeg *i aften*, da kan de allerfleste »overkomme« det.

Kristenlivet er i en vis forstand »kun« *i dag*. »Se nu er det en nåderig stund, nu er det frelsens dag« (2. Kor. 6,2). »I dag, når I hører Hans røst, så forhærd ikke jeres hjerter« (Hebr. 3,15). »Giv os *i dag* vort daglige brød.«

I dag kan vi søge Guds rige og Hans retfærdighed først – det er Guds vilje med os og med *i dag* – Hans gode, fuldkomne og velbehagelige vilje. I den »trives« vi og har det »inderligt godt!«

I dag »samles vi« til bøn, taksigelse og tilbedelse kl. 21 – og gør det *med glæde!*

*

Glæde og *bøn* hører sammen og udgør en velsignet kraftkilde. Det siger apostelen Paulus til os med sine enkle, uforglemmelige ord: »*Vær altid glade, bed uden ophør, sig tak under alle forhold* – thi det er Guds vilje

med jer i Kristus Jesus« (1. Tess. 5,16-18).

Hvilken glæde at måtte og kunne bede til Gud den Almægtige *i dag!* Hvilken glæde, at Han, al jordens Herre, hører på mig! Hvilken glæde, at måtte bede i forvisningen om, at intet er umuligt for Herren, min Gud.

Hvilken glæde – den gør det let, ja selvfølgeligt at sætte andre ting (fjernsyn, avis, bøger og alt andet) til side og træde frem for nådens trone »sammen med« alle de andre, der nu også har del i så stor en forret og så stor en glæde!

Jo mere denne glæde fylder os, des mindre kan tanken på fortjeneste gøre sig gældende. Nu er den tanke, at bøn skulle være noget fortjenstfuldt, jo temmelig latterlig, thi at bede om noget kan aldrig være fortjenstfuldt – alligevel kommer den nu og da indrekte til udtryk igennem velmente, alvorlige formaninger til bøn. Jeg kan være ængstelig for, at jeg selv har været med til at introducere noget så dumt!

Nej, bøn er en *forret*, en *glæde*, en *kraftkilde*, en *Guds gave* så stor, så stor! Han har sagt: »Den, som beder, han får!« Kan vi forestille os noget herligere?

*

Jakob siger imidlertid: »I får ikke, fordi I ikke beder« (kap. 4,2). De lod bønnens glæde ligge, derfor oplevede de ikke bønnesvarets

glæde. Kan noget sørgeligere siges om Guds børn? De lod sig overliste af denne verdens glæder og ligegyldigheder og led store tab.

Vil du det *i dag?*

Det siges om Jakob, der skrev dette, at hans knæ blev som kamelens, fordi han tilbragte så megen tid på knæ! Når glæden først fylder den, der beder, har han ikke større lyst til at holde op med at bede. Glæden over Gud, glæden over skaberværket, glæden over alle Hans forjættelser, det evige livs glæde giver ham, der beder, trang til at bede for de mangfoldige, han har mødt i livet og som nu kommer frem for hans erindring, medens han beder. Han føler medlidenhed med dem, det er gået ilde – han bedrøves over dem, der er gået i stå i deres åndelige liv – glæden i Herren får ham til at tage dem til sit hjerte og bære dem ind for Ham, der sidder på tronen.

Jeg skal imidlertid ikke forsøge at skildre, hvordan *nådens og bønnens Ånd* vil velsigne og lede dig *i dag*, når vi »samles til bøn« kl. 21.

Hvad det betyder for vort land og folk, får vi nok først at se i evigheden.

*